

Hocalı'yı Hatırlarken

" Bu yıl 18.yılıni andık .Gelecek sene de 19.yılıni...Yazılarımı elden geçirirken baktım14. yılında yazmışım. Aradan geçen bunca yılda ne 366.alayın saldırısı değişmiş,ne de 613 ölünün sayısı .Bütün rakamlar önceki yılların aynı . 106 kadın,63 çocuk,70 yaşlı. 8 aile tümüyle yok edilmiş.76'sı çocuk 476 kişi sakat kalmış.1275 kişi rehin alınmış. "

Bunların 150'sinden bu güne kadar hiç haber alınmamış...Rakamlar aynı,ölüler aynı,yaralılar aynı,kayıplar aynı,rehin alınanlar aynı...Sahi onların akibetleri ne oldu bilen var mı?

Her yıl yapılan konuşmalar da aynı...Okunan şiirler de...Bir sektör oluştu sanki..Şimdilerde Hocalıdaki katliamı,vahşeti şanlı direniş sayanlar var...Sanki şanlı direniş değil de alçakça bir katliamla öldürölmek utanmış gibi...Resimlere baksanıza ...Şubat soğuşunda karlı yollarda donmuş ayaklarıyla süröklenen insanların şanlı direnişi mi? Heyecanla bekledikleri ama asla gelmeyen ,gönderilmeyen helikopterleri bekleyen gözlerdeki donan,buzlaşan umutların mı şanlı direnişi...Hiç tepeden tırnağa silahlı sırtlan sürüsüne karşı,küçük çocukların,yaşlı ninelerin ,nişanlı kızların , öğrencilerin , dedelerin , ,evlilerin , bekârların şanlı direnişi olabilir mi? Silahlı sırtlan sürüleri kuzularımızın içine daldılar ve onları vahşice parçaladılar... Adlarına utanmadan asker diyen katiller sürüsünün sıradan, gündelik hayatını yaşayan masum insanları katletmesine şanlı direniş diyebilir miyiz ?

O bir cinayetti, faili 18 yıldır bilinen, ama artık umursanmayan bir cinayet . Artık sıradanlaşmış, insanları rakama dönmüş, hikâyeleri unutulmuş, sadece takvimde kalmış kanlı bir sahife... O kadar...

Ölölere, ölümlere alışmak olur mu? Olur... Biz ölölere de alıştık ölümlere de... Ajandamıza bakıyoruz...Ocağın yirmisi Kanlı Ocak...şubatın yirmi altısı...hayır hayır şubatın yirmi beşini yirmi altısına bağlayan gece Hocalı Soykırımı...Martta ne var ? Nevruz.... Heeeeey Geldi gençlik bayramı,sevingle doldu hamı...Nisan ? Onda yıkılmıştık galiba... Yirmi yedisi miydi? Ne zaman kurulmuştuk? Mayısıta mı? Herhalde... Tarihini gençler hatırlamıyor ama galiba Mayısın Yirmi sekizi olmalı...O tarihte ,1918 miymiş neymiş birisi Türk dünyasının ilk cumhuriyetini kurmuş ...Kim kurmuş? Ne bileyim... Adı galiba Mehmet Eminmiş...Hani kurduğı parlamentoda milletvekillerinin ayağa kalkmaktan imtina ettikleri adam..Mehmet Emin Resulzâde...Mehmet...Memmed....Aye kaç memmed?...iki Şirvan üç memmed..Dört

nizami...Onlar da ne?Konuyu dağıtmayalım...Dört sıfırını sildik de bu ayıptan kurtulduk...

Haziran, Temmuz, Ağustos...O aylarda ne olmuş? Boş ver ne olmuşsa olmuş...Ahmet Cevat hangi ayda kurşuna dizildi acaba? Hüseyin Cavid, Mikâil Müşfik hangi ayda öldürüldüler? Yusuf Vezir Çemenzeminli bir esir kampında açlıktan ölürken 6 dil bildiğini kim hatırlıyordu acaba? Hangi ayın hangi gününde öldü? Ya diğer aydınlar ? Felsefeciler , müzisyenler ,edebiyat tarihçileri , öğretmenler ... Meselâ; Firudun Köçerli... Ajandamız yalnız yakın tarihleri kapsar...Kime göre yakın tarih? Bizim yakın tarihimiz 20 Ocak 1990 da doğanların milat öncesi gibi... Hafızasını kaybetmiş bir millet, toprağını kaybetmiş bir millet...Kimliğini kaybetmiş bir millet...

Konumuz Hocalıydı..Nerelere geldik...Tarihimizde kaç Hocalı var,biliyor musunuz?1905 deki,ve sonraki katliamlarda kaç Azeri Türkü ,Anadolu Türkü,öldü biliyor musunuz? Tifliste 1905 de Kür nehrine attıkları Türklerin kafasını hedef tahtası yapan Ermeniler kaç kişiyi katlettiler biliyor musunuz? Revan nerede kaldı, Göyce mahalı? Amasya, Zengezur, Vedi, Şuşa, Ağdam? İnsanlarımız nerede, mezarlarımız, isimlerimiz? Kim unutturdu bize onları? Kim hatırlıyor onları?

Gelelim Hocalıya, şanlı direnişimize...613 günahsız kurban verdik orada... 613 rakamını birbirimize anlattığımız, ezberlettiğimiz konferanslar düzenledik...Vicdanımızın yükünü atıp gündelik işlerimize döndük sonra... Ama 613 günahsızın katillerini henüz yargılatamadık...Onların katilleri kahraman olup devlet başkanı bile seçildi...Biz kahramanlarımızı katil gibi yargılanmasına izin verdik...Matemlerimizin bile ciddiyetini kaybettirdik...Birkaç yaşındaki çocuk şehitlerin şanlı direnişleriyle kendimizi aldattık... Çınarenin, Nezaketin, Aynurun, Samirin şanlı direnişleri...

Kendimizi aldatmayalım ..Onlar evimizi basıp çocuklarımızı öldürdüler.. Bizler de ruhumuza sinen ve yüzyıllardır bir türlü kurtulamadığımız mersiye anlayışıyla birbirimize bakıp ağladık...Elbette bir avuç da olsa yürekli insanların mücadelesini asla görmezden gelmemeliyiz,gelemeyiz...Laheydeki soykırım anıtını,onun için emek verenleri,ya da bu vahşeti dünyaya anlatmak için uğraşan ,yazı yazan ,karşılık beklemeden Avrupa'da çeşitli kapıları inatla yumruklayan insanları unutamayız...Ama şurası da inkâr edilmez bir gerçek...Biz en derin acıları bile bir müddet sonra umursamamaya ve unutmaya başlıyoruz...Sonra efsaneler uydurmaya çalışıyoruz...

Bu belki de acılarımızı unutmamızın bir yolu olabilir kim bilir. Ama masalarda kötü devi bekleyen çocuk uyumamak için yaralarına tuz basıyordu... Bu katliamlar bizim hem yaramız hem tuzumuz olmalı ve asla unutmamalı, asla unutmamalıyız...

Hocalı katliamının 18.yılıni andık beyhude ama samimi feryatlarımızla... 20 yıldönümüne kalmadan katilleri yargılama ümidiyle... inancıyla... kararlılığıyla